

9.

KAPITOLA

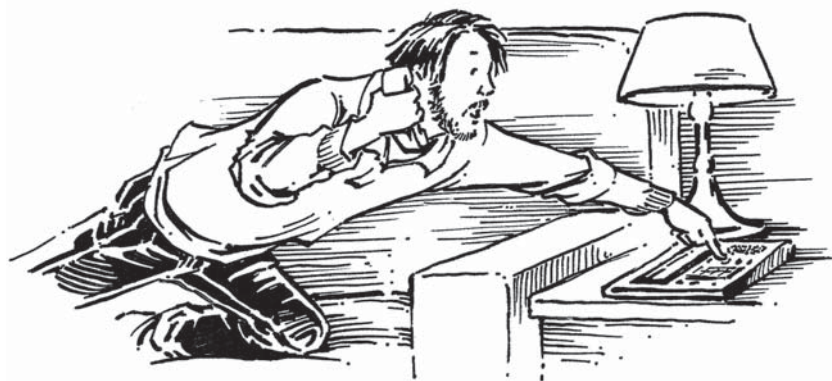
Po večeri zavolala babička a chtěla mluvit se mnou. „Dostala jsem tvůj dopis. Nedělej si starosti už ani minutu,“ řekla mi. „Už jsem ti začala plést novou čepici.“

„Ale bude na sobě mít zase všechny moje oblíbené barvy? A padne mi a bude heboučká jako tvoje ruce?“

„Dám si na ní záležet,“ slíbila babička. „Ale teď ti volám kvůli něčemu jinému. Vzpomněla jsem si, že jsem nestihla něco dopovědět do konce. Mohla bys mě přepnout na hlasitý telefon, aby to všichni slyšeli, miláčku?“

Řekla jsem, že jasně, a ona začala znovu vyprávět: „Jde o tu historku o chlapcích a zahradní hadici – ach, to bylo něco. Tvůj táta měl zůstat ve svém pokojíčku, protože –“

Vtom táta vyskočil z gauče, popadl telefon a přepnul ho zpátky do sluchátka. „No, my už musíme jít, mami,“ řekl. „Zítra se jde do školy. Děti musejí do postele. Pa.“ A zavěsil.

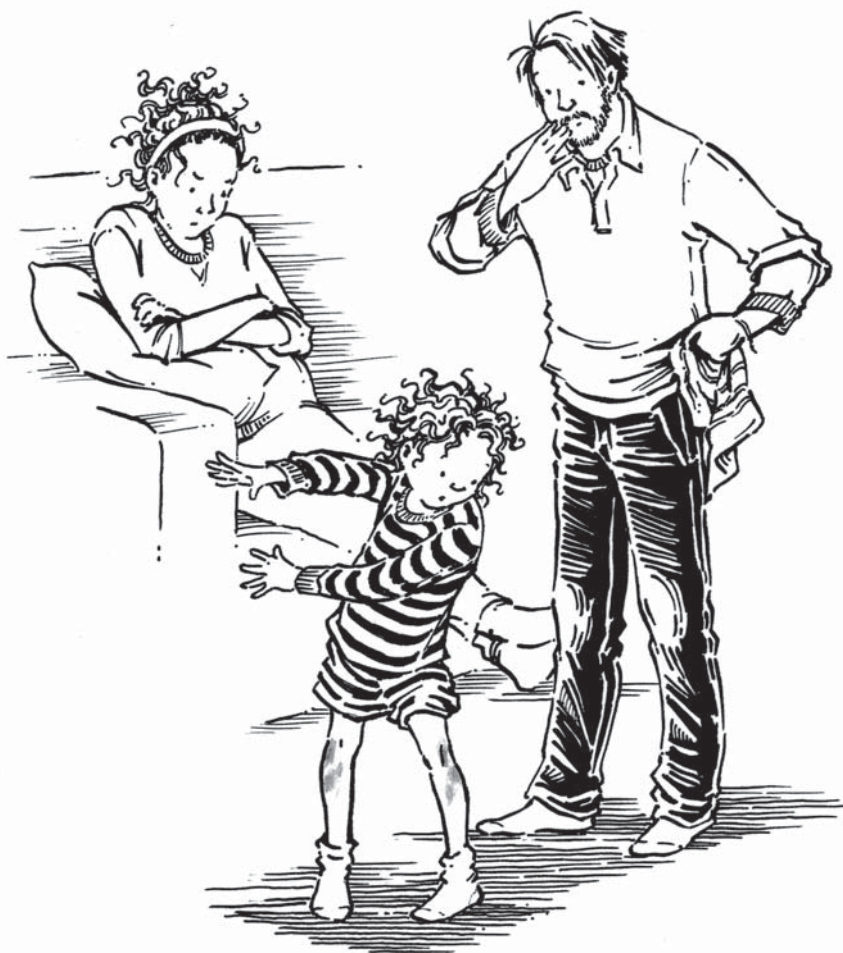
Mamce řekl, aby si natáhla nohy na gauč, a mě poslal převléct se do pyžama. V tom triku „Změnit téma“ je můj táta fakt dobrý. Jenže já ho vynalezla, takže na mě nezabírá.

Byla jsem v pyžamu během pěti vteřin. „Tak co se stalo s tou zahradní hadicí?“ zeptala jsem se, jakmile jsem doběhla zpátky do obýváku. „Postříkal jsi strejdu Franka? Bylo to v létě?“

„Tatínek právě myje nádobí,“ řekla mamka z gauče. „Já bych taky ráda věděla, jak to dopadlo, takže proč ne i ty – Hej! Co to u všech...“ Vyskočila z gauče rychleji, než by podle mě lidi, kterým v bříše rostou jiní lidi, měli, a vyhrnula mi kalhoty pyžama.

„Co se ti proboha stalo?“ vykřikla. „Vypadáš, jako by tě přejel vlak!“

Podívala jsem se. Od kolen dolů jsem vypadala – jako by mě přejel vlak. „Můžu si vzít zítra do školy šortky?“ poprosila jsem

a otáčela se kolem dokola, abych mohla obdivovat svoje modřiny, které byly ještě hezčí než ty z loňska, kdy jsem při Michalově zápasu seskočila z tribuny.

„Klementýno, co se ti stalo?“ křičela mamka znovu. „Ty jsi upadla? Nebo... Ach. Ach můj bože.“ Připlácla si ruku na čelo. „Bene,“ zavolala. Když se v kuchyňských dveřích objevila tátova hlava, mamka s výrazem já-jsem-ti-to-říkala ukázala na moje nohy.

„Ach,“ řekl taťka a šel se podívat zblízka. „Památka na náradí. To je mi líto. Bolí to, kámo?“

„Ne! Je to bezva! Můžu si vzít zítra šortky?“

„Rozhodně ne,“ řekla mamka. „Jsme uprostřed zimy. A všichni by si mysleli... No, nevím, co by si mysleli, ale určitě nic pěkného. A další věc, kterou už si na sebe nevezmeš, je ten opasek s náradím.“

„Mami, to ne!“ vykřikla jsem.

Mamka si založila ruce na prsou.

„Ale já ten opasek dostala v Bílém domě,“
zkusila jsem. „Prezident mi ho dal za celoživotní služby národu. V Oválné pracovně!“

Mamka jen zavrtěla hlavou.

„Je to dědictví dynastie Ming!“

Mamka obrátila oči v sloup a hluboce si povzdechla.

Otočila jsem se na tátu, jestli mi dokáže pomoci, ale on jen zvedl dlaně, jako by říkal: Co nadělám?

Pak mě ale napadlo něco mazaného. „Vezmu si zimní boty. Ty vysoké a vycpané.“

Mamka už už chtěla říct ne, ale pak jsem viděla, jak začíná měknout, jako by byla tak unavená, že už nemá sílu o něčem diskutovat. Zdá se, že mít těhotnou mámu má i něco do sebe.

„Fajn,“ řekla. „Můžeš nosit opasek s nářadím, když si pod něj vezmeš zimní boty. Tak zní pravidlo.“

Vyskočila jsem a rychle ji objala, než si to stihne rozmyslet.